

MSAN Translation Team

ခမ်းနားထည်ဝါ

စပါးလင်ပုံပြင်

ပိင်သော

အခြားချောက်ချားပွယ်ရာ ပရဇာတ်လမ်းများ

MASN Translation Team

စပါးလင် ပုံပြင် (ပရလောက စာစဉ်)

ရွာရှိ စာသင်ကျောင်းမှာ ခန့်မိုး၊ ခန့်ကာ သင်ပေါင်းများ ဖြင့် တည်ဆောက်ထားပြီး မလုံမလဲ ယိုင်နဲ့ သာဖြစ်သည်။ တောသူ တောင်သားများ မို့ မိမိတို့ ၏ သားသမီးများအား ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ရုံမျှသာ ကျောင်းသို့ပို့၍ သင်စေပြီး အလုပ် လုပ်တတ်သည် နှင့် ကျောင်းထုတ်ကာ၊ အလုပ်တွင် သာ ချခိုင်းတတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လဲ ပညာရေးကို ဦးစားမပေးတတ် သောကြောင့် ရွာစာသင်ကျောင်း လေးမှာ လဲ ယိုင်နဲ့ နဲ့ သာ။ ကျောင်းသား ဦးရေမှာ လဲ လက်ချိုး ရေတွက်၍ ပင် ရလောက်လေသည်။

သူငယ်တန်းမှ လေးတန်းအထိ ရှိသော်လဲ တစ်တန်းလျှင် ကျောင်းသားပမာဏ ၅ယောက် ၆ယောက်ထက် မပိုချေ။

ထိုကျောင်း၌ ရှိသော ဆရာ/ဆရာမ ဆိုသည် မှာ လဲ တစ်ဦးထက်မပိုချေ။

ဆရာတစ်ဦး ပြောင်းသွားလျှင် ဆရာအသစ် တစ်ဦးသာ ထပ်ရောက်လာလေသည်။

ထိုဆရာ တစ်ယောက်သာ ရှိသမျှ အတန်းသားများ အားလုံးကိုသာ တာဝန်ယူ သင်ကြားပြသ ပေးရလေသည်။

ယခုနှစ် ဆက်ရှိ သင်ကြားနေသော ဆရာပြောင်းသွား၍ ဆရာမ တစ်ဦး ထပ်မံရောက်ရှိ လာလေသည်။ ။

ထိုဆရာမကြီးမှာ အသက် ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိပြီး သူ၏ ယောက်ျားမှာ လဲ သူနှင့်အသက် အတူတူလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ တွင် လူပျိုအရွယ် သားတစ်ယောက်လဲ ရှိပြီး မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့လာ ကြလေသည်။ ။

မိသားစုနှင့်မို့ ရွာသားများ လဲ ကျောင်းနား၌ အိမ်လေး တစ်လုံး ဆောက်ပေးကြ လေသည်။ ။

ဆရာမကြီးမှာ သဘောကောင်း သော်လဲ သူ၏ ယောက်ျားမှာ ဘုက လန့်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ။

သူ၏ အမည်မှာ ဦးအုန်းမြင့်ဖြစ်ပြီး တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူနဲ့ မှ မတည့် ချေ။ ။

မတည့်ဆိုလဲ သူက စကားပြောလျှင် ကန့်တိုက်ပြောတတ်ပြီး အကြွေးကလဲ အလွန်သန်လေသည်။ ။

သူတို့ ၏ သားငယ်မှာ အေးဆေးပြီး လူတိုင်းနှင့်တည့်အောင် ပြော ဆိုနေထိုင် တတ်လေသည်။ ။

သူတို့ မိသားစုမှာ လပွတ္တာဘက် ရွာတစ်ရွာမှ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း ဖြစ်ပြီး ဦးအုန်းမြင့်မှာ လဲ လယ်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။

သူတို့ ၌ ရှိသော လယ်မြေများကို ရောင်းချပြီ ဆရာမကြီး တာဝန်ကျ ရာ ဤရွာသို့ အပြီးတိုင် ပြောင်းရွှေ့ လာကြခြင်းပင်။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းကို မည်သူမျှ သေချာမသိကြ။ ။

သို့သော်လဲ မကြာမီ ဘာကြောင့် ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည် ကို ရွာသားများ အနည်းငယ်တော့ သိရှိလာကြ ပေတော့သည်။ ။

တစ်နေ့ ဦးသံသပိတ် တစ်ယောက် ငါးရှဉ့်မြူးထောင်ပြီး ပြန်လာရာ ရွာစာသင်ကျောင်းနားမှ ဖြတ်ပြီး ပြန် လာလေသည်။ ။

အချိန်မှာ လဲ ညနေ နေဝင်ရီသရော အချိန်။

ကျောင်းဘေးနားရှိ ဆရာမကြီးတို့ မိသားစု နေထိုင်ကြရာ အိမ်နားရောက်တော့ တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်သံကြား၍ သစ်ပင်တစ်ပင်အား ကွယ်ပြီး အသာချောင်းကြည့် မိလေသည်။ ။

အိမ်နောက်ဖေး ခြံထောင့်၌ ဦးအုန်းမြင့် တစ်ယောက် ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ရေရွတ်ခေါ်ဆို နေခြင်းပင်။

ဘာများ ဖြစ်မလဲဟု စောင့်ကြည့်နေစဉ် မည်းမည်း အရိပ်ကြီးများ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ရောက် လာလေသည်။ ။

"လာကြ လာကြ ကျုပ် ကျွေးမွေးတာကို လာရောက်စားသောက် ကျုပ်ခိုင်းတာကိုလဲ လုပ်ပေးကြ လုပ်ပေးကြ"

"ဟာ ... သရဲတွေများ လား ဒီလူဘာတွေများ လုပ်တာပါလိမ့် ... မဟုတ်မှ လွဲရော ဦးအုန်းမြင့်ဟာ အောက်လမ်းဆရာ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ဦးသံသပိတ် ဆက်မကြည့်ရဲတော့ပဲ ထိုနေရာမှ အမြန် ထွက်ပြေးလာ ခဲ့တော့သည်။ ။

ထိုသတင်းမှာ တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားပြီး ရွာသားများ လဲ ဦးအုန်းမြင့်အား သတိလာကြသည်။ ။

သို့သော်လဲ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားတော့ ဖြစ်မလာခဲ့။

နောက်တော့ ထိုကိစ္စအား တဖြည်းဖြည်းနှင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ဖြစ်သွားကြသည်။ ။

ဆရာမကြီးတို့ လဲ ပါလာသောငွေများ နှင့် လယ်မြေများ ဝယ်ယူကာ ဦးအုန်းမြင့်နှင့် သားဖြစ်သူတို့ လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ ။

သူတို့ ဝယ်ယူထားသော လယ်များမှာ ရွာနောက်ဘက် တော်တော် ဝေးဝေးမို့ နွေရာသီ ခြေကျင်သွားရ သော်လဲ မိုးရာသီ၌ လှေငယ်လေး ဖြင့် သွားကြရလေသည်။ ။

ရွာချောင်းမှာ ရွာလယ်မှ အလျားလိုက်ရှိပြီး ရွာနောက်ဘက်တွင် နှစ်ခွဲခွဲသွားလေသည်။ ။

တစ်ဖက်မှာ အောင်လှိုင်ဘက်သို့ သွားသောလမ်းဖြစ်ပြီး ကကရုံရွာမကြီးထိ တိုက်ရိုက်သွား၍ ရပေသည်။ ။

ယခုပြောသော ချောင်းမှာ တစ်ဖက်သို့ ခွဲသွားပြီး ရွာသီချိုင်းနားမှ ဖြတ်သွားကာ ထိုဘက်ခြမ်းရှိ လယ်များ ဆီသို့ သွား၍ ရလေသည်။ ။ ချောင်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းပြီး အကွေ့အကောက်လဲ များ လေသည်။ ။

ထိုချောင်းမှာ အတန်ငယ် ရှည်လျား၍ ထိုချောင်းမှ တစ်ဖက်သို့ ထွက်သွားလျှင် (ယခင်အခေါ်) စစ်ခြောက်ဝဲ ဟူသောနေရာသို့ ရောက်ရှိပြီး ထိုမှ တစ်ဆင့် ဘေးပေါက်၊ မြိုင်ချောင်း၊ ကုလားကွင်း၊ ရှမ်းချောင်း၊ ကတ္တီပါ စသော ရွာများ သို့ သွားရောက်၍ ရပေသည်။ ။

ယခုလဲ ဦးအုန်းမြင့်နှင့် သားဖြစ်သူ ကျော်စွာတို့ လဲ မိုးရာသီ လယ်ဝင်ချိန်၌ လှေငယ်တစ်စီးဖြင့် လယ်ထဲသွားပြီး နွေရာသီဆိုလျှင် ခြေကျင် ဖြင့် သွားကြလေသည်။ ။

လယ်မှာ ရွာနှင့် အတန်ငယ် လှမ်းသောကြောင့် သွားရလာရသည် နှင့် အချိန်ကုန်ကာ အလုပ်မတွင် လှချေ။ ထို့ကြောင့် လယ်ထဲ၌ ကုန်းကြီးကြီး တစ်ခု ဖို့ ကြပြီး တဲဆောက်ကာ ဥယျာဉ်တစ်ခုပါ တည်ထားကြလေသည်။ ။

ဥယျာဉ်တည်သည် ဆိုသော်လဲ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ စိုက်ပျိုးကြခြင်း မဟုတ်ပဲ ရာသီးနှံများ သာ စိုက်ပျိုးကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ခရမ်း၊ ချဉ်ပေါင်၊ ကြက်ဟင်းခါး၊ တိုင်ထောင်ပဲ၊ ဗူး၊ ဖရုံတို့ ကဲ့သို့သော ရာသီးနှံများ သာ စိုက်ပျိုးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအပင်များမှ အသီးအနှံများကို ခူးဆွတ်ကာ ရွာထဲ၌ ပြန်လည်ရောင်းချ၍ အပိုဝင်ငွေလဲ ရလေသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ လယ်ထဲဆင်းချိန် သားအဖနှစ်ဦးက လယ်ထဲ၌ နေကြပြီး အလုပ်လုပ်၍ ဆရာမကြီးက ရွာထဲ အိမ်၌ သာနေ၍ ကလေးများအား စာသင်ကြား ပေးလေသည်။ ။

ခြံထဲမှ ထွက်သော အသီးအနှံများကိုလဲ တစ်ပတ်ခါ နှစ်ပတ်တစ်ခါ စသည် ဖြင့် ဦးအုန်းမြင့်တို့ က လာရောက်ပို့ပေးပြီး ဆရာမကြီးက အိမ်၌ပင် ရောင်းချပေးလေသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် လေးနှစ်ခန့်ကြာပြီး ဆရာမကြီးလဲ အလုပ်မှ ထွက်ကာ အနားယူ လိုက်လေသည်။ ။

သားဖြစ်သူမှာ လဲ ရွာထဲမှ ပန်းမြဆိုသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင် ကျသွားခဲ့လေသည်။ ။

ပန်းမြ၏ မိခင်မှာ သူမငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့၍ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးကျော်မြနှင့် သားအဖ နှစ်ဦးသာ နေထိုင်နေရသူလဲ ဖြစ်၏။

သူတို့ တွင် လဲ လယ်များ ရှိကာ ဦးကျော်မြမှာ ကျန်းမာရေး မကောင်း၍ မလုပ်ကိုင်တော့ သောကြောင့် ကျော်စွာမှာ ဇနီးဖြစ်သူ ပန်းမြနှင့် ယောက္ခမအိမ်၌ သာ နေထိုင်ပြီး လယ်မြေများအား ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပေးရလေသည်။ ။

ဆရာမကြီးမှာ လဲ ကျောင်းဆရာမ အလုပ်မှ အနားယူသွား၍ ဦးအုန်းမြနှင့်အတူ လယ်ထဲရှိ တဲအိမ်၌ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင် ကြလေသည်။ ။

ဦးအုန်းမြ နှင့် မှာ လယ်လုပ်ငန်းအပြင် ခြံထဲ၌ ရာသီးနှံလေးများ စိုက်ပျိုးထား၍ ထိုအသီးအနှံများ ခူးဆွတ်၍ ရသောအခါ ဆရာမကြီးက လှေတစ်စီးဖြင့် ခြံထဲမှ ထွက်သော အသီးအနှံများ တင်ဆောင်ကာ ရွာထဲ၌ သွား၍ ရောင်းချလေသည်။ ။

လယ်လုပ်ငန်းအပြင် အပိုဝင်ငွေလေးပါ ရရှိ၍ ဆရာမကြီးတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်းမို့ အဆင်ပြေပါသည်။ ။

သို့သော်လဲ ရွာခလေ့ ထုံးတမ်းစဉ်အတိုင်း မည်သူ စိုက်ပျိုးထားသော အသီးအနှံဖြစ်စေ သွားရင်းလာရင်း ခူးယူစားသောက် ကြတတ်လေသည်။ ။ ထိုသို့ ခူးယူစားသောက် သွားကြသော်လဲ မည်သူမျှ ဘာမှ မပြောကြချေ။

မိမိ စိုက်ပျိုးထားသော အပင်အသီးများ စားသောက်၍ ရလျှင် မည်သူပင်ခူးယူ စားသောက်ကြပါစေ ကျေနပ်တတ် ကြလေသည်။ ။

အဲဒီကိစ္စ ခုပြဿနာတက်ပြီ။

လယ်ထဲ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်သူများက လမ်းကြို၍ ဦးအုန်းမြနှင့် ခြံထဲမှ စိုက်ပျိုးထားသော အသီးအနှံများ ခူးယူစားသောက်မိ၍ ဖြစ်လေ

သည် ။

ဦးအုန်းမြင့်က မရ။ သူ့ခြံတွင်းမှ ဘာပစ္စည်းမှ ယူတာမကြိုက်။

မကြာခဏ အသီးအနှံများ ပျောက်နေ၍ စိတ်ဆိုးနေလေပြီ။ သူ မကောင်းသော အရာတစ်ခု ပြုလုပ်ရန် စတင်ကြံစည်တော့သည် ။

ခြံထောင့် လေးထောင့်၌ စပါးလင် တစ်ရုံစီ စိုက် လိုက်လေသည် ။

ထို့နောက် လပြည့်လကွယ်နေ့တိုင်း ကြက်တစ်ကောင်အား လည်လှီးပြီး သွေးများအားခံယူကာ စပါးလင်ရုံများ ပေါ် ပက်ဖြန်းပြီး တစ်စုံတစ်ခုအား တိုးတိုးရေရွတ် ပြောဆိုသည် ။ သူ့နောက်ဆုံး ကြောသောစကား ကြိမ်စာမှာ ကြားရသူ ကြက်သီးထ ကြောက်လန့်စရာ ...

"ငါ့ခြံထဲမှ ငါ့ပစ္စည်းမှန်သမျှ ငါမသိပဲ ယူကြသူတိုင်း ယခုကြက်သွေးကဲ့သို့ သွေးပွက်ပွက်အံ့ပြီး မကြာခင် အသေဆိုးနဲ့ သေပါစေ"

ထိုကဲ့သို့ ပြောဆို ကြိမ်စာတိုက်တာ လပြည့်လကွယ်နေ့တိုင်း ကြက်တစ်ကောင်သတ် သွေးများ ခံယူပြီး စပါးလင်ရုံများ အမြဲပက်ဖြန်း နေလေတော့သည် ။

ဘုကြောင့်မှန်းမသိ ထိုနေ့မှ စ၍ ထိုနေရာမှ ဖြတ်ပြီး မည်သူမျှ မသွားကြတော့ သကဲ့သို့ မည်သူမျှလဲ အသီးအနှံများ မခူးယူကြတော့ချေ။

ဤသို့နှင့် ကျော်စွာ၏ ဇနီး ပန်းမြ တစ်ယောက်လဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကာ သားတစ်ယောက်ပင် မွေးဖွားခဲ့လေပြီ။

ပန်းမြ၏ ဖခင် ဦးကျော်မြမှာ လဲ ကျန်းမာရေး မကောင်းပဲ အိပ်ရာထဲ၌ လဲနေတော့လေသည် ။

ထိုသို့ ဦးကျော်မြမှာ အိပ်ရာထဲလဲ နာတာရှည် ရောဂါနှင့်ပင် ဆုံးပါး

သွားလေသည်။ ။

သူတို့ ၏ ခမည်းခမက် ဆုံးပါသွား၍ ဆရာမကြီးမှာ ရွာထဲသွားရောက် ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးသော်လည်း ဦးအုန်းမြင့်မှာ တဲစောင့်မရှိသည် က တစ်ကြောင်း သူ၏ ခြံကိုလဲ စိတ်မချ၍ မလိုက်သွားပဲ တဲစောင့်၍ သာ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

ရက်လည်ရန် တစ်ရက်အလိုမှ သာ ဆရာမကြီးက ဦးမြသန်းအား ပြန်လည် ဆင်းခေါ်လေသည်။ ။

"ကိုမြသန်းရေ မနက်ဖန် သားလေးရဲ့ ယောက္ခမ ရက်လည်ရောက်ပြီ ရှင်လဲ ကိုယ့်ခမည်းခမက် နာရေးတောင် တစ်ချက်မှ မရောက်ဘူး အဲဒီတော့ လူတွေ ပြောစရာဖြစ်မယ် မနက်ဖန် ရက်လည်တော့ တက်လာခဲ့ဦး အဲဒါ ရှင့်ကို ကျွန်မလာပြောတာ"

"အေးပါ မိန်းမရာ မနက် ငါတက်လာခဲ့မယ် ငါ့မြေးလဲ ငါတွေ့ချင်တယ်"

"အင်းလေ ရှင်လာမယ်ဆို ပြီးတာပဲ"

"အေးပါကွာ ဒီမှာ လဲ ပစ္စည်းတွေသေချာ သိမ်းဆည်းရဦးမယ် ငါ ပါသွားရင် တဲမှာ ဘယ်သူမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ကိုအုန်းမြင့်ရယ် ရှင်ပစ္စည်းတွေ ဘယ်သူမှ မယူဘူး ဒီတိုင်းသာ ထားခဲ့စမ်းပါ"

"အေးပါကွာ စိတ်ချစမ်းပါ ငါရောက်အောင် လာခဲ့ပါမယ်"

"အဲဒါဆိုလဲ ပြီးရော ကဲ ကျွန်မ ရွာထဲ ပြန်တက်လိုက်ဦးမယ် ဟိုမှာ လုပ်ပေးစရာတွေ ရှိသေးတယ်"

"အေး အေး သွား မနက်ငါလာခဲ့မယ်"

ဆရာမကြီးလဲ သူ့ယောက်ျားကို ပြောဆိုမှာ ကြားပြီး ရွာထဲ ပြန်
တက်သွားခဲ့တယ်။
